

udánlivých zmocnitelů je před soudem zastupoval, ježto tedy neprokázal své oprávnění k rekursu a v řízení knihovním není přípustno vyžadovati dodatečně řádnou plnou moc předběžným vyřízením (§§ 77 a 95 knih. zák.), rozhodl soud rekursní, jak shora uvedeno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Městské spořitelny v K. proti odmítacímu usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Všeobecná ustanovení zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. platí podle § 1 tohoto zákona jen potud, pokud není ustanoveno něco jiného ve zvláštních zákonech, tedy zejména i v zákoně knihovním. Rekursní soud zcela správně vytkl, že v řízení knihovním ve smyslu §§ 77 a 95 knih. zák. není přípustné vyžadovati dodatečně řádnou plnou moc předběžným řízením, a správně též usoudil, že předložené plné moci Dr. Ř-a nejsou dostatečné k výkazu zmocnění Dr. Ř-a k jednání před soudem jednak jménem města K., jednak jménem Městské spořitelny v K. Poněvadž rekurs, o který jde, nebyl podán oprávněnými zástupci města K., ježto jest podepsán jen psacím strojem slovy: »Město K. Spořitelna v K.«, bez podpisů jejich oprávněných zástupců, a plné moci Dr. Jaroslava Ř-a, jak již bylo uvedeno, nelze pokládati za postačitelé, správně rekursní soud odmítl rekurs napadeným usnesením. Nemá opory v zákoně názor stěžovatelův, že, an soud první stolice neodmítl rekurs pro nedostatek plných mocí, byl tím vázán soud druhé stolice a že se, odmítnuv přes to rekurs, dopustil zmatečnosti. Proto rekursu nebylo vyhověno a odkazuje se ke správným důvodům napadeného usnesení, které vývody rekursu vyvráceny nebyly. Podle §§ 77 a 95 knih. zákona nutno mimo zvláště v zákoně uvedené výjimky bez předběžného výměru rozhodnouti ve věci samé a ve výměru výslovně říci, zda žádosti se vyhovuje či zda se zamítá. Opačné vývody a úvahy stěžovatelovy nemají zákonného podkladu. Nedostatek řádné plné moci ustanovením § 77 knih. zák. vyžadované ostatně není vadou formální, kterou by bylo lze odstraniti podle §§ 89 a 100 jedn. řádu.

Čís. 12765.

Nebylo-li nejpozději při rozvrhovém roku prokázáno, že se kauce pro vedlejší závazky vztahuje i na starší než tříleté úroky a na interkalární úroky za dobu po příklepu, nelze je přikázati v knihovním pořadí.

(Rozh. ze dne 2. září 1933, R I 490/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, jež byla příklepna dne 6. května 1932, přikázal soud první stolice v knihovním pořadí Občanské záložně v J. jistinu se 7% úroky ode dne 1. ledna 1929 do dne příklepu s 6% úroky z prodlení za tutéž dobu, nepřikázal jí však 7% interkalární úroky za dobu po příklepu. Re-

k u r s n í s o u d nevyhověl ani rekursu Občanské záložny ani rekursu dalšího knihovního věřitele Dr. K-a. D ů v o d y: Vymáhající strana Občanská záložna v J. podává rekurs proti rozvrhovému usnesení prvního soudu z důvodu, že jí nebyly přikázány z nejvyššího podání 7% úroky interkalární od udělení příklepu, od 10. května 1932 do dne vyplacení, nejméně ode dne vydání rozvrhového usnesení, t. j. od 4. října 1932. Z nejvyššího podání lze uspokojiti jen nároky na zaplacení úroků ode dne příklepu skutečně splatných, budoucí úroky nelze přikázati z nejvyššího podání ani v rámci vedlejších závazků, ty hradí od příklepu vydražitel, převezme-li pohledávku, jinak obdrží věřitelé úroky za dobu po příklepu podle poměru svých pohledávek z úroků, jež vynese složené nejvyšší podání. I kauce pro vedlejší závazky slouží jen k uspokojení vedlejších závazků v době příklepu skutečně existujících. Stížnost vymáhající strany nemá proto v zákoně opory a nebylo jí tudíž vyhověno.

Dr. K. napadá rozvrhové usnesení, pokud jím nebylo vyhověno jeho odporu proti přikázání 7% úroků Občanské záložně za dobu od 1. ledna 1929 do 6. května 1929 jako úroků starších než 3 roky ode dne příklepu a dále 6% úroky z prodlení za tutéž dobu. Jest ovšem pravda, že stejného pořadí s jistinou požívají podle § 216 čís. 4 ex. ř. jen úroky tříleté před dnem příklepu, ale jest uvážiti, že vymáhající strana žádala přikázání starších než tříletých úroků, t. j. za dobu od 1. ledna 1929 do 6. května 1929 v mezích vedlejších závazků, pro které jest v pořadí jistiny zřízena jistota do výše 6.000 Kč a 3.000 Kč, úroky tyto nepřesahují meze této jistoty, pročez právem byly přisouzeny v uvedeném pořadí. Nelze pochybovati o tom, že za vedlejší závazky dlužno v první řadě považovati také úroky, neboť jsou v první řadě jejím příslušenstvím (srov. rozh. nejv. soudu čís. 8300).

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu Dr. K-a a změnil napadené usnesení v ten smysl, že se Občanské záložně v J. nepřisuzují 7% úroky za dobu od 1. ledna 1929 do 6. května 1929 ani příslušné 6% úroky z prodlení; dovolacímu rekursu Občanské záložny nevyhověl.

D ů v o d y:

Odůvodněný je rekurs knihovního věřitele Dr. K-a co do úroků starších než tři leta, počínajíc od příklepu, protože úroky ty mohla by Občanská záložna požadovati jen, kdyby byla tvrdila a nejpозději při rozvrhovém roku prokázala, že pro úroky starší tří let skutečně byla v dlužním úpisu ze dne 12. května 1927 kauce zřízena. Občanská záložna to však ani netvrdila, dlužní úpis nepředložila a likvidovala ony úroky v rámci kauce pro vedlejší závazky u příslušných pohledávek zapsané ve výši 6.000 Kč a 3.000 Kč. Protože však ani z knihovního výpisu, který byl soudu první stolice při rozvrhu po ruce, není patrné, že by se kauce pro vedlejší závazky vztahovala také na starší než tříleté úroky, nebylo je přisouditi.

Nebylo však lze vyhověti dovolacímu rekursu Občanské záložny v J. pokud jde o interkalární 7%ní úroky za dobu po příklepu, protože

ani tu nebylo prokázáno, že v dlužním úpisu při zřizování kauce pro vedlejší závazky bylo na tyto interkalární úroky (na diferenci mezi nimi a částkou fruktifikátů) pamatováno. Ani to z knihovního výpisu nevyplývá.

Čís. 12766.

Nárok na předem ujednanou náhradu za opožděné vrácení sudu, uplatňovaný současně s nárokem na vrácení sudu, jest podle druhého odstavce § 54 j. n. vedlejším nárokem, k němuž se nepřihlíží při výpočtu hodnoty předmětu sporu.

(Rozh. ze dne 2. září 1933, R I 496/33.)

Žalující firma se domáhala na žalovaném půjčovného atd. za sudy 3.196 Kč 40 h, vrácení železného sudu v hodnotě 500 Kč a posléze náhrady 50 h denně za dosud nevrácený sud ode dne 8. dubna 1930 do dne vrácení. Procesní soud první stolice (okresní soud v J.) žalobu k námitce věcné nepříslušnosti odmítl. Důvody: Kromě hotových 3.196 Kč 40 h domáhá se žalující strana náhrady 50 h denně od 8. dubna 1930 do dne vrácení sudu, jenž dosud vrácen není. Jde tedy o nárok na opětovné plnění neurčitého trvání, který jest podle § 58 j. n. zhodnotiti desateronásobnou roční dávkou, tedy 1.825 Kč, kterýžto peníz však v součtu s částkou shora zmíněnou přesahuje již 5.000 Kč, nehledíc ani k dalším 500 Kč jako hodnotě sudu. Všechny zmíněné nároky jest podle § 55 j. n. sečísti, čímž však vyloučena jest příslušnost § 49 první odstavec j. n., neboť podle § 227 c. ř. s. jest vyžadovati příslušnost i pro souhrn všech nároků. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepříslušnosti. Důvody: Stěžovatelka právní vytýká, že ve skutečnosti jde při požadované náhradě za každý den opožděného vrácení sudu o vedlejší plnění. Podle § 54 j. n. nepřihlédá se při výpočtu hodnoty ke škodám a nákladům, kterých se kdo domáhá jako vedlejších nároků. Co jest rozuměti vedlejším nákladem, praví § 912 obč. zák., podle něhož může věřitel na dlužníku kromě hlavního dluhu žádati vedlejší příslušenství, které záleží též v náhradě způsobené škody, nebo toho, co druhému na tom záleží, že dluh nebyl náležitě splněn, konečně v částce, kterou si strana pro ten případ vymínila. Nárok žalující stranou uplatňovaný na náhradu za opožděné vrácení sudu jest proto ve smyslu tohoto zákonného ustanovení náhradou způsobené škody, nebo toho, co žalující straně na tom záleží, že sud nebyl ve smluvené době vrácen, nebo smluvní pokutou za opožděné vrácení sudu. Nárok ten jest proto posuzovati jako nárok vedlejší a nelze proto při výpočtu hodnoty sporu k hodnotě tohoto nároku přihlížeti (§ 54 j. n.), tím méně je pak odůvodněno oceňování nároku toho ve smyslu § 58 j. n. Ježto nároky v žalobě uplatňované bez tohoto vedlejšího nároku nepřesahují 5.000 Kč, jest předmětná příslušnost okresního soudu odůvodněna.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.